

عنوان مقاله:

توسعه پایدار محلات شهری با رویکرد زمینه گرایی (نمونه موردی محله ملت شهر کرد)

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی و سومین کنفرانس ملی معماری و منظر شهری پایدار (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

میلاذ شمس دهکردی - مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد، دانشکده معماری

افشین رئیسی دهکردی - هیأت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد، دانشکده معماری

سما صادقی - مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد، دانشکده معماری

خلاصه مقاله:

توسعه پایدار شهری که از جمله نظریه ها و سیاست های اخیر و جاری تلقی می شود، بخش عمده ای از ادبیات شهرسازی سالهای اخیر را به خود اختصاص داده است. اما نظریه اخیر، توسعه پایدار در مقیاس محله ی مسکونی هنوز به درستی روشن نشده است و می تواند به عنوان موضوع پژوهش ها مد نظر باشد. اهمیت این موضوع از آنجایی ناشی می گردد که محلها و محیط های مسکونی کوچکتر؛ محصول نظریه ها و ایده های مطرح شد در توسعه ی شهری پایدار را به عینی تبدیل کنند و مسائل آن نیز محسوس تر می شود، پایداری ابعاد گسترده ای داشته و دستیابی به آن روشهای متفاوتی دارد. معماری زمینه گرا بیشتر مشخصات فیزیکی یک منطقه است. زمینه گرایی دیدگاهی است که علاوه بر جنبه های صرفاً کالبدی، به تدریج ابعاد انسانی و جنبه های فرهنگی، اجتماعی و تاریخی نیز در آن مورد توجه قرار می گیرد. در نتیجه در طراحی پایدار، معمار و شهرساز باید در ابتدا ویژگی های یک مکان زمینه را به درستی دریابد و این پارامتر را مبحثی حیاتی در فرآیند طراحی خود بداند. در نتیجه در معماری زمینه گرا ساختمان جز کوچکی از طبیعت پیرامونی خود می شود. بر این اساس مقاله حاضر در پی آن است که به بررسی تاثیر مولفه های پایداری در خلق معماری زمینه گرا در مقیاس محلات شهری با نمونه موردی محله ملت شهرکرد با روش تحقیق تحلیلی توصیفی بپردازد. از نتایج چنین بر می آید که معماری پایدار ترکیبی چند ارزشی است که در یک پروسه کامل و با حداکثر سازگاری در ارتباط با زمینه طراحی می تواند ظهور و نمود پیدا کند و بر پایه این اصول معماران و شهرسازان می تواند به طراحی محلات شهری بپردازند.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، محله، زمینه گرایی، محله ملت، شهر کرد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/519041>

